

ΕΣΤΑΥΡΩΘΗΣ ΔΙ' ΕΜΕ
ΤΟ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΝΥΜΦΙΟΥ
ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

- Ο θεοκίνητος κάλαμος των αιιδίμων θεοφωτίστων και θεοπνεύστων πατριαρχικών Μητροπολιτών Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος και Πέργης Ευαγγέλου αποκακύπτει το απερινόητο μυστήριο του εν Φαναρίων βιουμένου και μυσταγωγουμένου αδιαλείπτως εκουσίου πάθους του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Συνώνυμον της εσταυρωμένης και πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Πρωτοθρόνου, Πρωτοκλήτου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας είναι και αποτελεί σε οντολογικών (υπαρξιακών) διαστάσεων μυστήριο το εκούσιον πάθος του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, επειδή το απερινόητο τούτο μυστήριο της *«προς σφαγήν ελκύσεως»* του Αμνού του Θεού μυσταγωγείται και βιούται αδιαλείπτως με μοναδικό αγιοπνευματικό και κενωτικώς αυτοθυσιαστικό τρόπο στα *«Άγια των Αγίων»* του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και καθ' όλη την αγαπητική και σταυραναστάσιμη διακονία των ιεροπρεπεστάτων ιεροφυλάκων του Φαναρίου από γενεάς εις γενεάν ανά μέσον των αιώνων και έως συντελείας των αιώνων.

Τούτο το ιερώτατο απερινόητο και υπέρλογο μυστήριο του εν τη Εσταυρωμένη Μητρί Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδι Εκκλησία μυσταγωγουμένου αυθεντικώς και απαραχαράκτως, βιουμένου οντολογικώς και εκπεμπομένου ως αμετάπτωτη πρόταση αιωνίου ζωής εν Χριστώ Ιησού επί πάση τη κτίσει, σταυρικού πάθους Ιησού Χριστού, ως επόμενοι των Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων καταθέτουν θεοκινήτω καλάμω οι αιιδίμοι εμπεινούστατοι και *«αδίαν πείραν ειληφότες»* πατριαρχικοί Μητροπολίτες Γέρον Χαλκηδόνος Μελίτων και Πέργης Ευάγγελος στα μυσταγωγικά φαναριώτικα και συνάμα οικουμενικής πανορθόδοξου και παγχριστιανικής μυσταγωγικής διαστάσεως θεσπέσια κείμενά τους, όταν λόγος γίνεται και γραφή καταγράφεται περί της εν Χριστώ Ιησού εκουσίου λυτρωτικής σταυρώσεως και αναστάσεως, όπως ακριβώς ο σταυρός και η ανάσταση είναι το *«οντολογικώς συναμφότερον»* σύζευγμα της επί Γολγοθά εσταυρωμένης και αεί ζώσης και ανισταμένης και ανθισταμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Ο θεολογικώς υψηλόφρων Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνος Μελίτων οριοθετεί αριστοτεχνικώς μετ' ακριβείας λόγω το σταυρικό χρέος της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως *«αεί Χριστώ συνεσταυρωμένης»*, γράφοντας ότι: *«Αν, εν ώραις ως η παρούσα, η Εκκλησία καθόλου, μάλιστα δε η καθ' ημάς Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, είχεν λόγον τινά καυχήσεως ίνα είπη, ο μάλλον εύκαιρος λόγος είναι εκείνος, ο του θεηγόρου Παύλου: «Χριστώ συνεσταύρωμαι». Και όντως εσταυρωμένος ο αρχηγός της πίστεως και κεφαλή της Εκκλησίας, εσταυρωμένος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, ο ευαγγελιστής και ιδρυτή της Μεγάλης Εκκλησίας, τω Χριστώ συσταυρωθείς. Εσταυρωμένη η Μεγάλη Εκκλησία, συσταυρωθείσα τω Κυρίω της και τω*

Αποστόλω ιδρυτή της. Και τούτο, ουχί απλώς και μόνον από γενέσεως και καταγωγής, αλλ' υπαρξιακώς και βιωματικώς συνεσταυρωμένη τω Χριστώ και τω Αποστόλω, μάλιστα δε ουχί εν μιά και μόνη περιστάσει και καταστάσει, αλλ' εν ποικίλαις, και εν αυτώ τω αντιθετικώ χριστιανικώ παραδόξω, «διά δυσφημίας και ευφημίας», «διά δόξης και ατιμίας», εις ένδειξιν του εαυτής χριστογεννήτου, της εαυτής γνησίας αποστολικότητος».

Ο πορευόμενος Νυμφίος της Εκκλησίας προς το εκούσιον πάθος για την σωτηρία του κτιστού και φθαρτού ανθρωπινού γένους έρχεται και διέρχεται και από την Εσταυρωμένη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία όπου κατ' εξοχήν βιούται το μυστήριο του Σταυρού και του εν Χριστώ Ιησού αγαπητικώς απολυτρωτικού σωτηριώδους Πάθους. Ο Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων αναφερόμενος σε αυτή την πορεία του Μεγάλου Νυμφίου προς το Μέγα εν Φαναρίω Μοναστήριον, γράφει ότι: *«όπως επί αιώνας, διασχίζων κάθε είδους νύκτας και ανέμους, ακολουθούμενος από τα ία και τις ανεμώνες, προσπερνών αρχαία γνώριμα τείχη και βαδίζων επάνω εις τα λιθόστρωτα των ιδίων στενών δρόμων, έρχεται και απόψε εις του Φαναρίου το παλαιόν Μοναστήριον, εις την Μεγάλην Εκκλησίαν Του -Μόνος και Ολόϊδιος- ο Νυμφίος. Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός, ωσάν ένα φως, μέσα από τον άνεμον, ωσάν την γαλήνην. Έτσι, όπως πάντοτε, απόψε εις το Φανάριον, ο Νυμφίος έρχεται... Σας βεβαιώ, απόψε, μέσα από τους στενούς δρομίσκους του Διπλοφαναρίου, μέσα από την άνοιξιν, εδώ προς εμάς ο Νυμφίος έρχεται! Γρηγορείτε και προσεύχεσθε».*

Ως άλλος Ιερός Χρυσόστομος και με την δύναμη του πνεύματος και του Έλληνος Λόγου ο αιδίμιος εμφιλόσοφος μυσταγωγός του εν Φαναρίω μυστηρίου Μητροπολίτη Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων υφαίνει τον μυστικό και χειροποιητώς απερινόητο χιτώνα, ο οποίος καλύπτει το υπερφυές μυστήριο της εσταυρωμένης και πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, της όντως συσταυρωμένης μετά του Μεγάλου Εσταυρωμένου Νυμφίου της Εκκλησίας. Τούτο το θαυμασίως θαυμαστό ακαταλήπτως υπερφυές *«συναμφότερον σταυρικόν σύζευγμα»* ως αδιαλείπτως μυσταγωγούμενη και βιούμενη μυστική εν Φαναρίω εμπειρία διά της γραφής του Μεγάλου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος ως εξής: *«Αυτήν την μεγάλην ώραν της δημιουργίας, που ερμηνεύει το νόημα της ιστορίας και φωτίζει την αξίαν του ανθρωπίνου προσώπου και το μεγαλείον του θείου προορισμού του, την φοβεράν αυτήν ώραν του Πάθους του Θεανθρώπου με την ακραίαν στιγμήν της Σταυρώσεως, η Μεγάλη Εκκλησία, με ιερόν δέος και ευλαβή κατάνυξιν δοκιμάζει την συνταύτισίν της εν τω πάθει και τη Σταυρώσει.*

Απόψε, εδώ, εις το Ιερόν τούτο της Ορθοδοξίας δεν τελούμεν ιεροτελεστίαν ιστορικής μνήμης. Ιερουργούμεν, ενώπιον Ενωπίω, την αναβάπτισιν και ανανέωσιν και δικαίωσιν του αείποτε συγχρόνου μυστικού βιώματος της συσταυρώσεως της Μεγάλης Εκκλησίας τω Κυρίω της.

Ο τόπος, όπου απόψε ιστάμεθα, ο κρανίου τόπος, είναι τόπος μας. Ο Γολγοθάς οικείος μας. Δεν επιστρέφομεν εις αυτόν ως προς κάτι έξω του καθ' ημέραν, ως προσκνηταί άπαξ του έτους. Μόνιμοι πολίται του, απόψε, βεβαιότερον, και σαφέστερον τον επαναγνωρίζομεν και τον επαληθεύομεν. Ποίος θα είπη, ότι αγνοούμεν τας ατραπούς του; Μας είναι γνώριμοι.

Είναι γνώριμα εις την Μητέρα αυτήν Εκκλησίαν όλα τα σύνδρομα πρόσωπα και όργανα του Πάθους και της Σταυρώσεως. Και ο Πιλάτος με την εξουσίαν του, την κρίσιν του και την κουστωδιάν του. Και ο Άννας και ο Καϊάφας με τον ζήλον των να μη διαταραχθή η ασφάλεια του κατεστημένου και ζημιωθούν αι προνομίαι των. Και οι νομομαθείς του Συνεδρίου, οι υπεραμυνόμενοι των οχυρών του γράμματος του Νόμου και της αληθείας των έναντι του ταραχοποιού αυτού Θεού, του φιλανθρώπου και συγκαταβατικού, ο Οποίος, με τα καινά δαιμόνια της αγάπης προς όλους και της σωτηρίας όλων, ανατρέπει τας περί Θεού ορθάς αντιλήψεις των, και ο Οποίος, με την μωρίαν και την αδυναμίαν του Σταυρού Του, απειλεί τον μόχθον της σοφίας και τον ιδρώτα της ισχύος, τας συγκεκριμένας αυτάς πραγματικότητας της ζωής.

Γνώριμοι είναι εις αυτήν την εσταυρωμένην Εκκλησίαν οι εμπυσμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου. Είναι οικείαι αι φωναί «σταύρωσον», «ουκ έχομεν βασιλέα ει μη Καίσαρα», «κατάβηθι». Και εις ωρισμένας στιγμάς η φωνή της συνοδεύει την φωνήν του Κυρίου της, «ίνα τί με εγκατέλιπες;».

Μη σας εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα, η εντεύθεν προελθούσα και πολλαπλασιασθείσα. Είναι περικάλυμμα διά να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολιτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιάς παρακαταθήκης αδαπανήτου.

Και ο Σταυρός, ο Σταυρός είναι δικός της. Της Μεγάλης Εκκλησίας. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της, Θεού δύναμις και Θεού σοφία.

Εις την όλην αυτήν συμφωνίαν της Σταυρώσεως και συσταυρώσεως, μία μόνον παραφωνία υψούται από της εσταυρωμένης Εκκλησίας. «Ου τετέλεσται».

Εδώ τετέλεσται ο λόγος του Σταυρού εν τη Μεγάλη Εκκλησία. Τί πλέον τούτου να λεχθή; Το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη ήδη εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και είναι η στιγμή που εισδύομεν εις τα ενδότερα, εις την σιωπήν, τον στοχασμόν, την θεωρίαν, την λατρείαν. Επιστρέφομεν εις την βίωσιν. Προσκυνούμεν σου τα πάθη Χριστέ, δείξον και την ένδοξόν σου Ανάστασιν!

Προσκυνούμεν σου τα πάθη, Μητέρα Μεγάλη Εκκλησία, κήρυξον ημίν και την Ανάστασιν».

Αφού περατούται ο λόγος του Σταυρού, άρχεται ως «θητεία Πάθους», σύμφωνα με την ενήδονη γραφή του αιιδίμου Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου, ο λόγος του «Ολβίου Τάφου» από και προς τον οποίο η Εσταυρωμένη Μυροφόρος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία λιτανεύει ανά τους αιώνες το πάντιμο σώμα του Μεγάλου κεκοιμημένου εν θεία υπνώσει Θεανθρώπου Νυμφίου της Εκκλησίας Ιησού Χριστού. Τούτο το μυστικό και ιερώτατο πέραςμα από την ημέρα του πάθους στην ημέρα της αποκαθηλώσεως, και από την ημέρα του σταυρικού θανάτου στην συγκλονιστική ώρα του ενταφιασμού στον όλβιο τάφο, όπου «*Η Ζωή εν Τάφω*», μυσταγωγείται και ιεροπρεπώς τελεσιουργείται εν Φαναρίω από τον φαναριώτικο ιερό κλήρο και τον της πολυμαρτυρικής Ρωμηοσύνης λαό μέσα στην αύρα της σταυραναστασίμου βιώσεως της εν Χριστώ Ιησού απολυτρώσεως και σωτηρίας.

Ο μουσοστεφής και θεία εμπνεύσει κινούμενος νηπτικός και μυσταγωγικός κάλαμος του μάκαρος Πέργης Ευαγγέλου καθιστά τους επιγενομένους βλαστούς του Φαναρίου, της Πολιτικής Ρωμηοσύνης και συμπάσης της Ορθοδοξίας κοινωνούς και μετόχους αυτού του επιταφίου θεανδρικού εν Φαναρίω μυστηρίου, γράφοντας ότι: *«Στο τέρμα της μιάς αυτής μέρας, στο άνοιγμα της επιούσας νύχτας, φεγγολάει η παντοτινή λαχτάρα μας να μας μείνει ανοιχτό το μονοπάτι της ζωής. Μέσα στο είναι μας και μέσα στο χώρο μας υπάρχει πάθος. Γιατί και στα δύο υπάρχει μυστήριο. Ποίημα του Θεού και ποίημα των ανθρώπων. Διακίνηση θαύματος υπάρχει, που το αγγίζει ο Ύψιστος. Κι εμείς το νιώθουμε. Και το ζούμε. Κι είναι το πάθος μας αυτό, η γλώσσα μας. Η συνεννόησή μας. Αιώνες τώρα. Είναι η γλώσσα της Ρωμηοσύνης, περασμένη από καιρούς και χρόνους. Σαν μία έκφραση του θαύματος και του μυστηρίου της. Σαν στήριξη της άδυτης ελπίδας της, που συγχρωτίζεται με το πάθος για να ψαύσει τα φτερουγίσματα της ψυχής της. Όπως και οι γυναίκες του πάθους, που «έδραμον επί το πάθος» για να αισθανθούν την Ανάσταση. Να τη χαιρετήσουν. Μπροστά σ' έναν άγγελο που με το βλέμμα του εξέπληττε και με τα ρήματα του δρόσιζε τα γύρω...»*

Γίνεται στον Πατριαρχικό Ναό η έξοδος του Επιταφίου. Βρισκόμαστε στη Βόρεια πύλη. Ο Πατριάρχης στο δάπεδο, σκυφτός, μ' ένα Σταυρό στο στήθος. Όλοι από πίσω του, «βαστάζοντες τον Σταυρόν αυτού». Και προχωρεί η πορεία του Πάθους. Οι χοροί ψαλμωδούν το πάθος. Κι ο λαός συμμετέχει στο πάθος. Με προσόμοια παθητικά, χρωματικά, της ώρας. Μαζί και τα παιδάκια. Είναι κι αυτά της Πόλης. Της Πόλης του μυστηρίου και του θαύματος. Περνούν απ' τη Φανερωμένη, και την κοιτάζουν. Την κοιτάζουμε κι εμείς, μέσα στο ταιριασμένο προσκονητάρι της. Αλήθεια, γιατί να μην την πούμε κι Αυτήν «του Πάθους;». Από πού μας ήρθε; Γιατί μας ήρθε; Διερωτηθήκαμε και με τον Πατριάρχη στην Αρτάκη. Όταν μας φύσαγε το αεράκι απ' την Πέραμο, κι απ' τις βουνοπλαγιές του Δίνδμου τις δασωμένες γυρεύαμε να μυριστούμε λιβάνι του μοναστηριού.

Τώρα έφτασε ο Επιτάφιος μπροστά μας. Με ποιό πρώτα από τα πάθη να χαιρετιστούμε; Πού ν' αφήσουμε την Φανερωμένη; Ο Πατριάρχης με το κανί μυρώνει τον Τάφο. Και μας καλεί να μιλήσουμε με τον Αλλοιωτή της φθοράς. Να γνωρίσουμε τον Αναλλοίωτο. Χωρίς να ξεχνούμε και το Πάθος. Το σωτήριο Πάθος. Που μας προσφέρεται μαζί με την ευωδία των λουλουδιών του Επιταφίου. Από το χέρι του Πατριάρχου.

Γυναίκες «φέρουσαι αρώματα» μπήκαν στο ναό. Βάδισαν πρώτα στη Φανερωμένη, στο κλίτος το δεξί. Έμοιαζαν σα λυπημένες μυσσίνες. Και πήγαιναν να την αποχαιρετήσουν. Για να πάνε πού; Άλλες γυναίκες, με ασημένιες όψεις, επέστρεψαν απ' τη Φανερωμένη. Την είχαν αποχαιρετήσει. Να πάνε πού;

Τις άρπαξε νομίσαμε η αστραπή της θεότητας και τις είδαμε μέσα στην ώρα του πένθους του χαροποιού. Και στο χώρο του σωτηρίου Πάθους. Εκεί που οι άνθρωποι μπορούν να μεταμορφωθούν σε αγίους. Κι εκεί που ο Παντοδύναμος μπορεί να μετατρέψει την πίκρα σε γλυκύτητα».

Τα ως άνω ανά τους αιώνες διακηρύττει η αεί Εσταυρωμένη, τω όντι «Χριστώ συσταυρωμένη», και Ανιστάμενη φιλόστοργος πολυμαρτυρική Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία, η έχουσα στην οντολογική (υπαρξιακή) αυτής

υπόσταση το «*συναμφοτέρον σταυραναστάσιμον σύζευγμα*» και υπερβαίνουσα την φθαρτότητα του κτιστού χωροχρόνου ως «*παράδοξη παρεμβολή Θεού επί της γης*».

Προς αυτήν την Μητέρα Μεγάλη Εκκλησία των Πανορθόδοξων προσήκει πάλιν και πολλάκις ο του εμπεινουστάτου αιιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος μυσταγωγικός σταυραναστάσιμος λόγος: «*Προσκυνούμεν σου τα πάθη Χριστέ, δείξον και την ένδοξόν σου Ανάστασιν. Προσκυνούμεν σου τα πάθη Μητέρα Μεγάλη Εκκλησία, κήρυξον ημίν και την Ανάστασιν*».